

Dragi gospod Doropoljski!

Čitala sem v »Zvončku«, da ste veliki prijatelj slovenske mladine. Zato sem sklenila, da Vam popišem svoj rojstni kraj Senožeče. Trg Senožeče leži v prijazni dolinici, ki se ob njem dviguje mogočni hrib Stari grad, čigar razvaline nekdanjega gradu se ponosno dvigajo proti nebu. Na levi strani državne ceste se razprostira krasno poslopje Senožeške pivovarne. Na malem gričku stoji lepa cerkev sv. Jerneja. Skozi trg teče bister potoček. Koncem Senožeškega trga se dviguje krasna štirirazredna ljudska šola. Jaz obiskujem četrti razred, drugi oddelk, učim se raznih predmetov. Veselilo me bo, ako bom zapazila svoje prvo pismo v »Zvončku«. Z odličnim spoštovanjem

Ivana Sotlarjeva v Senožečah.

Odgovor:

Ljuba Ivana!

Lepo si nam opisala svoj ljubljeni rojstni kraj. Iz tega opisa vidimo, da so tudi Senožeče s svojo slikovito in zanimivo okolico naše ljubezni vreden košček lepe slovenske zemlje! In ta ljubezen naj Te vedno vzpodbuja k vztrajnosti, deloljubnosti in zvestobi!

*

Podpisana pošiljam to malo povest ter prosim, ako Vam je po volji, da jo postavite v »Zvonček«.

Presrečna deva.

Mračilo se je. Zvonovi so odmevali v tiho, s srebrnimi biseri posuto dolino, naznanjajoč žalostno novico.

Vse je bilo tiho, vse mirno, ko stopam po cesti, vračajoč se iz mesta domov. Čez dobro četrt uro pridem do lepe, popolnoma z grozdem obrastene hišice. Na pragu stoji mlada žena in si briše iz

oči debele solze. Nisem mogla, da bi je ne vprašala, kaj je tako žalostna, tako ob-jokana. Uprla je svoje oči vame ter rekla z mehkim, mirnim glasom: »Izgubila sem!« — Srce ji je zastalo, ni mogla dalje govoriti. Obrnivši se proč, je milo zajokala, čez nekaj trenutkov pa je vzkliknila zopet napol tiho, napol jokaje: »Izgubila sem edinega otroka, edini zaklad.«

Po teh besedah me prime za roko ter me vede skozi ozko, a vendar precej svetlo vežo do majhnih vrat. Stopivši v izbico, mi noga obstane, srce zatrepeče.

O, kakšen prizor! Vse polno vencev in cvetic, vse polno podob in gorečih sveč, v sredi te krasote pa je na odru, okrašenem z belimi lilijami, spala prelepa mlada, belo oblečena cvetka — Dragotina.

Nemo sem stala pred to cvetko, hudo mi je bilo pri srcu. A duša pa mi je bila polna ene čudovite lepe misli...

Ko stopim do vrat, so se mi oči zopet ozrle v prelepo devo in bolj sem čutila nego videla, kako je vendar srečna, kako srečna.

Ko sem stopila iz hiše, je bila že precej tema. Tupatam se je že prikazala zvezdica izza temnih oblakov. Bilo je tiho in mirno. Vladovala je smrtna tišina. Pospešila sem korake ter urno stopala proti domu. Spotoma pa so me navdajale čudne misli. Vzklinila sem: »Kako je vendar strašno.«

Marsikatero drevo, ki ima morda že čisto suh vrh ali suhe veje, še raste; tu pa je mlada cvetka, ki se je komaj razcvetela ter začela uživati veselje, pa mora zveneti.

Po teh mislih sem dospela pred domačo hišico. Kmalu sem legla k počitku, se kmalu zazibala v sladko spanje ter sanjala čudovite sanje o presrečni Dragotini.

Z odličnim spoštovanjem

Margareta Srebotnikova
v Žvabeku, pošta Pliberk, Koroško.

Odgovor:

Ljuba Margareta!

Ako še kaj napišeš za moj kotiček, napiši kaj bolj veselega. Saj ni, da bi morali mladi ljudje — kakor je Tvoja Dragotina — umreti. Naj žive in se vesele življenja!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Ko vidim, kako Vam pišejo druge deklice in dečki, Vam hočem tudi jaz pisati par vrstic. Hodim v III. razred. Koncem šolskega leta sem dobila jako lepo šolsko naznanilo. Dolge počitnice smo imeli letos zaradi vojne. Meni je bilo že dolgčas po šoli, ker jo jako rada obiskujem. Najbolj me pa veseli branje. Vaš »Zvonček« jako rada čitam ter vedno težko čakam prihodnjega zvezka, tudi svojim prijateljicam ga posojam. Koncem leta ga dam vezati. Stara sem 8 in pol let, vkljub temu se še vedno rada igram. Imam tri punčke in jim večkrat šivam s svojo prijateljico Olgico obleke. Imam še mamico in papana, sestic in bratcev nimam nič. Mamica ima pošto tukaj v Trebnjem, papa je pa učitelj. Drugič Vam hočem pisati kaj več. Prosim, denite to pisemce v svoj kotiček.

Vljudno Vas pozdravlja
Vam vdana

Nadica Vozlova,
učenka III. razreda v Trebnjem.

Odgovor:

Ljuba Nadica!

Čeprav si stara že 8 in pol leta, se še vedno rada igraš. Tako praviš sama. To ni pač nič hudega. Lepša je zabavna igra, nego da bi zapravjala čas z lenobo. Kadar je delo za šolo in dom dovršeno, takrat se sme vsaka deklica lotiti igre, ki je zanjo prikladna. Ker šivaš svojim punčkam obleke, se s tem tudi — morda nehote in nevede — učiš šivanja. In tako vidiš, da je igra lahko zabavna in obenem koristna.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Večkrat sem se že namenil Vam pisati. Ali ne boste jezni, ker Vas nadlegujem? Najprej Vam pišem, da me v šoli najbolj veseli petje, telovadba in čitanje. Pišem Vam tudi, da sem zdaj star 12 let in hodim v I. razred, IV. oddelek, ljudske šole. Starše in gospoda učitelja imam

jako rad. Tudi Vas prosim, da bi natisnili to moje slabo pisanje v svoj kotiček.

Srčno Vas pozdravlja

Maksimilijan Slemenšek,
učenec I. razreda v Šmihelu.

Odgovor:

Ljubi Maksimilijan!

Ako primerjaš svoje natisnjeno pismo z onim, ki si ga pisal sam, vidiš tukaj v tisku vejice in pike, ki jih v Tvojem rokopisu ni bilo. To se pravi, da živiš z rabo ločil v velikem sovraštvu. Za vrlega slovenskega dečka, kakršen si gotovo Ti, to ni lepo. Glej torej, da se pobliže seznaniš z rabo ločil, potlej pa boš res fant od fare!

*

Kaj naj pišem g. Doropoljskemu?

